

законатъ имъ. Веднашъ ханъ Аварскій требовалъ отъ воевода та Славянски Лаврета и отъ други те старѣйшины за дамуса подчинятъ и да му платятъ вергія; Лаврета и старѣйшины те отговорили:“ нема тѣкѣва челоуѣкъ подъ сѣнцы то, кой то да можѣ да на покори. Нѣ еми привыкли отъ други те да отнимае земли, а свои те не позволяваме никому да ги отнима, доде существува на свѣта война и мечъ (калачъ); много времи Славяни те не знаели нищо за верховна та властъ, и така много времи са раздѣлявали на народцы, кои то немаха сильны Господари (царе) немаха голямо Господарство (царство). Като са не повиноваха на едного царя, те имаха народно правленіе, и общественно розсуждавали за свои те пользы и зарари. Слѣдствіе то на това быле безъ порядки, съ кои то легко можеха да са пользоваться, врагове те имъ. Така и Императоръ Маврикія, кой то знаещи защо Славяни те никога ни са согласи въ мысли те си, всякога ставатъ единъ противъ другого, нищатъ другъ другого да слушатъ, и що у тяхъ много малки краюве що оставатъ въ безъ прерывна вражда между себя си, на миралъ за добро да примамѣ вѣкой отъ тяхъ на своя страна